

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. 5512/2014

SENTINȚA CIVILĂ NR.1277

Ședința publică de la 06.05.2015

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: LEARCIU STERE

GREFIER: APOSTOL PETRUȚA

Pe rol fiind soluționarea acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamantul **Colegiul Medicilor Veterinari din România**, în contradictoriu cu pârâțul **Ministerul Sănătății**, având ca obiect „modificarea art. 6 alin. (1) lit. a) și art. 11 din Normele de igienă și sănătate publică privind mediul de viață al populației, aprobate prin Ordinul nr. 119/04.02.2014+suspendare”.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 22.04.2015, fiind consemnate prin încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 29.04.2015 și la 06.05.2015, când a hotărât următoarele:

CURTEA,

Prin cererea înregistrată sub nr. 5512/2/2014 reclamantul Colegiul Medicilor veterinari din România, a chemat în judecată pe pârâțul ministerul sănătății pentru ca în contradictoriu cu acesta să se dispună:

- Modificarea art. 6 alin. 1 lit. a) din Normele de igienă și sănătatea publică privind mediul de viață al populației, aprobate prin Ordinul nr. 119 din 04.02.2014 publicate în M. Of. nr. 127 din 21.02.2014, prin înlocuirea sintagmei „cabinete veterinare pentru animale de companie” cu sintagma „unități medicale veterinare”;

- Modificarea art. 11 din Normele de igienă și sănătatea publică privind mediul de viață al populației, aprobate prin Ordinul nr. 119 din 04.02.2014, după cum urmează:

- În principal prin modificarea alin. 1 – în sensul eliminării „spitalelor și clinicilor veterinare” din lista enumerativă a unităților care produc disconfort și riscuri asupra sănătății populației, respectiv al eliminării mențiunilor privind stabilirea distanței minime, obligatorii, de 30 m, între această categorie de unități și teritoriile protejate;

- În subsidiar prin modificarea alin. 2 – în sensul completării acestuia cu mențiunea privind obligația conformării la prevederile alin. 1, în termenul și

condițiile menționate, doar pentru unitățile nou înființate după data intrării în vigoare a Normelor aprobate prin ordinul nr. 119 din 04.02.2014.

- Obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentului litigiu.

Totodată, în temeiul art. 15 din legea nr. 554/2004, s-a solicitat ca până la soluționarea definitivă a cauzei să se dispună suspendarea aplicării următoarelor texte și articole din cuprinsul Normelor aprobate prin Ordinul nr. 119 din 04.02.2014:

" Art. 6 alin. (1) lit. a) - prin care se prevede ca la parterul clădirilor de locuit se pot amplasa doar „cabinete veterinare pentru animale de companie”, interzicându-se implicit amplasarea în aceste locuri a celorlalte unități medicale veterinare menționate în Statutul medicului veterinar;

" Art. 11 alin. (1) liniuța 20 - prin care „spitalele și clinicile veterinare” au fost incluse în lista enumerativă a unităților care produc disconfort și riscuri asupra populației, fiind impusă obligația respectării unei distanțe minime de 30 m față de teritoriile protejate;

" Art. 11 alin. (2) - prin care s-a menționat obligația respectării distanței minime obligatorii pentru toate categoriile de unități, fără a se face nicio distincție față de „spitalele și clinicile veterinare” legal autorizate, înființate și organizate conform legislației anterioare Ordinului nr. 119/2014, legislație prin care distanța minimă de protecție nu era impusă ca atare.

I. Succintă prezentare a situației de fapt

1.1. Medicina veterinară este una dintre profesiile reglementate sectorial prin Directiva Parlamentului și a Consiliului European, nr. 2005/36/CE, privind recunoașterea calificărilor profesionale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 255 din 30 septembrie 2005 și transpusă în legislația națională prin H.G. nr. 860/06.06.2004, publicată în Monitorul Oficial nr. 529 din 11 iunie 2004.

Medicii veterinari din sistemul de asistență medicală veterinară privată sunt prestatori de servicii (medicale veterinare), așa cum sunt definite acestea de Art. 2 lit. b) din O.U.G. nr. 49/2009 privind libertatea de stabilire a prestatorilor de servicii și libertatea de a furniza servicii în România.

Exercitarea profesiei de medic veterinar este reglementată prin Legea nr. 160/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, același act normativ reglementând organizarea și funcționarea Colegiului Medicilor Veterinari din România, ca formă de organizare autonomă, neguvernamentală, apolitică și nonprofit, care reprezintă interesele și apără drepturile profesionale ale membrilor săi.

Conform atribuțiilor expres menționate în Legea nr. 160/1998, Colegiul Medicilor Veterinari din România oferă aviz consultativ pentru toate proiectele de acte normative care afectează activitatea specifică veterinară, reprezentând profesiunea și pe membrii săi în fața organelor guvernamentale, a forurilor profesionale și științifice, a oricăror instituții publice sau private.

1.2. La data de 04.02.2014, sub pretextul unui demers de armonizare a vechilor norme si a recomandărilor privind mediul de viață al populație (aprobat prin Ordinul nr. 536/1997) cu normele comunitare devenite obligatorii odată cu dobândirea calității României de stat membru al Uniunii Europene, parata a emis Ordinul nr. 119 din 04.02.2014, publicat ulterior in Monitorul Oficial nr. 127 din 21.02.2014. (Anexa nr. 1)

Instituind norme obligatorii si nu recomandări privind mediul de viață al populației (așa cum făcea in precedent Ordinul nr. 536/1997), Ordinul nr. 119/2014 conține dispoziții care afectează in mod direct exercitare profesiunii de medic veterinar, din perspectiva serviciilor oferite de aceasta categorie profesionala in acord cu dispozițiile comunitare si cu cele ale Legii nr. 160/1998.

In concret, referindu-se la dispozițiile pe care le apreciază vătămătoare si care formează obiectul prezentei cereri, prin Art. 6 alin. (1) lit. a) din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119 din 04.02.2014, se prevede ca la parterul clădirilor de locuit se pot amplasa doar „cabinete veterinare pentru animale de companie”, interzicându-se implicit amplasarea in aceste locuri a celorlalte unități medicale veterinare (clinica medicala veterinara si spitalul clinic veterinar n.n.) menționate in Secțiunea a 2-a a Statutului medicului veterinar, aprobat in baza Legii nr. 160/1998 si publicat in Monitorul Oficial nr. 147bis/2011.

Considerându-se ca „spitalele si clinicile veterinare” produc disconfort si riscuri asupra sănătății populației, acestea au fost introduse prin Art. 11 alin. (1) - liniuța 20 din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119 din 04.02.2014, in lista unităților fata de care se impune stabilirea unor distante minime de protecție sanitara.

In fine, prin Art. 11 alin. (2), s-a menționat ca stabilirea distantei minime obligatorii menționată la alin. (1) devine obligatorie in termen de maxim 180 de zile de la data intrării in vigoare a Normelor aprobate prin Ordinul nr. 119 din 04.02.2014, fără a se face nicio distincție fata de „spitalele si clinicile veterinare” legal autorizate, înființate si organizate conform legislației anterioare Ordinului nr. 119/2014, conform căreia distanta minima de protecție nu era impusa ca atare.

Ulterior publicării Normelor aprobate prin Ordinul nr. 119 din 04.02.2014, Colegiul Medicilor Veterinari din Romania a solicitat modificarea parțială a Art. 6 si Art. 11 din cuprinsul acestora, in sensul Învederat inclusiv prin petitul prezentei acțiuni.

Solicitarea a îmbrăcat forma Plângerii prealabile prevăzută de Art. 7 din Legea nr. 554/2004, fiind Înregistrata la parata MINISTERUL SANATATII sub nr. 39599 din data de 30.06.2014. (Anexa nr. 2)

Prin Adresa de răspuns nr. 4884/39599/22.07.2014, Înregistrata la Colegiul Medicilor Veterinari din Romania sub nr. 4199/25.07.2014, (Anexa nr. 3) parata a respins solicitările de modificare parțială a textelor anterior precizate, apreciind in esența ca Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 nu împietează cu nimic asupra exercitării profesiei de medic veterinar si ca reglementările acestora sunt similare cu cele cuprinse anterior in Normele aprobate prin Ordinul nr. 536/1997 -

nefiind creata astfel o situație noua care să pună probleme din perspectiva neretroactivității legii.

În plus, a arătat parata ca modificarea Art. 6 și Art. 11 în sensul solicitat de reclamanta, ar echivala cu posibilitatea reclamantei de intervenție asupra dreptului Ministerului Sănătății de a reglementa în mod liber domeniul sănătății publice, limitând acest drept. S-a arătat ca la elaborarea Normelor aprobate prin Ordinul nr. 119/2014, s-a solicitat și obținut avizul consultativ al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, care ar avea calitatea de autoritate competentă în materie.

II. Considerații cu privire la nelegalitatea și netemeinicia textelor /articolelor cuprinse în actului administrativ ce face obiectul cauzei

1.3. Raportat la nesocotirea legislației naționale reprezentată de Art. 15 din Constituția României, OUG 49/2009 și Legea nr. 160/1998, la inexistența avizului consultativ al Colegiului Medicilor Veterinari din România și a celui obligatoriu al Ministerului Afacerilor Externe, la inexistența unei notificări prealabile a Comisiei Europene și nu în ultimul rând, la nesocotirea Directivelor Parlamentului și ale Consiliului European nr. 98/34/CE și 2006/123/CE, se solicită să se observe ca nelegalitatea și respectiv, netemeinicia Art. 6 și Art. 11 din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119 din 04.02.2014 (în limitele ce fac obiectul prezentei judecați), sunt evidente și rezulta din cel puțin următoarele:

2.1. Privite în întregul lor, Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 au fost emise cu încălcarea Art. 9 alin. 1 lit. a) din Legea 160/1998 și Art. 2 alin. (1) pct. 30 din HG nr. 8/2013, respectiv fără obținerea AVIZULUI CONSULTATIV al Colegiului Medicilor Veterinari și a AVIZULUI OBLIGATORIU al Ministerului Afacerilor Externe.

Referitor la obligația obținerii celor două avize la un moment anterior emiterii/publicării Normelor, textele de lege rubricate prevăd ca, "Colegiul Medicilor Veterinari va da avizul consultativ pentru proiectele de acte normative, reglementările și normele de exercitare a profesiei în toate domeniile de activitate specific veterinar" și

"În exercitarea funcțiilor sale, Ministerul Afacerilor Externe [...] avizează, în mod obligatoriu, proiectele de acte normative care urmăresc transpunerea sau asigurarea cadrului de aplicare directă în legislația națională a actelor legislative ale Uniunii Europene, ori care au relevanță europeană și examinează, sub aspectul compatibilității cu reglementările Uniunii Europene, propunerile legislative [...]".

În cazul avizului consultativ din partea CMVRO, neobținerea lui este confirmată de Adresa 4884/39599 din 22.07.2014. prin care parata a recunoscut că s-a consultat în elaborarea și emiterea actului, doar cu Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor.

Astfel, sub un prim aspect trebuie observat că în contra celor susținute de reclamanta, din perspectiva celor reglementate prin Art. 6 alin. (1) lit. a) și Art. 11 alin. (1) liniuța 20 din Norme, calitatea de autoritate competentă nu aparține

Autorității Naționale Sanitare Veterinare si pentru Siguranța Alimentelor, ci Colegiului Medicilor Veterinari din Romania.

Reclamanta deține calitatea de „autoritate competenta” in acord cu prevederile Art. 4 pct. 9 din Directiva 2006/123/CE, conform căroră „autoritate competenta înseamnă orice organism sau autoritate dintr-un stat membru cu rol de control sau de reglementare in ceea ce privește activitățile de servicii, în special autoritățile administrative, incluzând [...] ordinele profesionale si asociațiile profesionale sau alte organisme profesionale care, in exercitarea autonomiei lor juridice, reglementează in mod colectiv accesul la activitățile de servicii sau exercitarea acestora ”.

In același sens, trebuie subliniat ca din perspectiva unităților in care se desfășoară activitatea sanitara-veterinara (cabinete medical-veterinare, clinici medical-veterinare si spitale clinici veterinare), cerințele de funcționare, autorizare si Înregistrare a acestora, sunt stabilite in mod exclusiv de Colegiul Medicilor Veterinari din Romania, acest aspect rezultând din cuprinsul Art. 1 si Art. 2 alin. (2) din Ordinul nr. 17/2008 (Anexa nr. 4) emis de către Autoritatea Naționala Sanitara Veterinara si pentru Siguranța Alimentelor, precum si din Art. 35 al Legii nr. 160/1998.

Întrucât textele criticate din cuprinsul Normelor aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 afectează direct modalitatea si cerințele de funcționare a unităților medicale veterinare, este evident singura „autoritate competenta” pentru a oferi un aviz consultativ in sensul prevăzut de lege, era si este Colegiul Medicilor Veterinari din Romania.

Sub un al doilea aspect contrar celor susținute de parata, ar fi acela ca prevederile Art. 6 alin, d) lit. a) si Art. 11 alin, d) liniuța 20 din Norme, reglementează condiții speciale de funcționare a unităților medicale veterinare, interferând astfel cu regulile stabilite in acest sens prin Hotărârea nr. 3/31.01.2009 a Colegiului Medicilor Veterinari din Romania (Anexa nr. 5) si având in mod evident legătură cu domeniul si activitatea medical-veterinara.

Este un aspect fata de care aplicabilitatea Art. 9 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 160/1998 devine evidenta, iar avizul consultativ al Colegiului Medicilor Veterinari din Romania se dovedește pe deplin necesar.

In cazul avizului obligatoriu al Ministerului Afacerilor Externe, neobținerea lui este confirmata tacit prin tăcerea paratei, care, sesizata fiind prin plângerea prealabila depusa sub nr. 39599 din 30.06.2014, nici nu a dovedit si nici nu a precizat ca ar fi solicitat vreodată un astfel de aviz.

Așa cum rezulta din limitările impuse prin textele de lege supuse analizei in cauza, Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 prezintă relevanta din punct de vedere al compatibilității cu prevederile Directivei 123/2006/CE privind serviciile in cadrul pieței interne, transpusa prin OUG nr. 49/2009 privind libertatea de stabilire a prestatorilor de servicii si libertatea de a furniza servicii in Romania.

Trebuie subliniat in acest sens ca rolul Ministerului Afacerilor Externe este definitoriu, acesta coordonând procesul de notificare a legislației naționale care

transpune dreptul comunitar, monitorizând Îndeplinirea obligațiilor care decurg din calitatea României de stat membru al Uniunii Europene și îndeplinind practic calitatea de "intermediar" în procesul de notificare a modificărilor legislative către Comisia Europeană, conform Art. 14 din OUG nr. 49/2009.

Faptul că Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 transpun sau cel puțin, încearcă să transpună dreptul comunitar la nivel național, rezulta din faptul că acestea au fost emise în baza prevederilor Art. 6 lit. e) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, al cărui principal rol a fost tocmai acela al corelării legislației naționale cu cea comunitară.

Referitor la argumentele care fundamentează necesitatea avizului obligatoriu al Ministerului Afacerilor Externe, în măsura în care Normele conțin dispoziții exprese în domeniul autorizării activității unităților medical-veterinare, ele intra sub incidența Directivei servicii nr. 2006/123/CE și impun obținerea unui aviz prin care să se confirme respectarea normelor comunitare în cel puțin următoarele direcții:

- regimurile de autorizare (Art. 9 din OUG nr. 49/2009) sub aspectul condițiilor privind distanța minimă obligatorie față de zonele de protecție și limitările în privința amplasării unităților medicale veterinare la parterul clădirilor de locuit;

- cerințele supuse evaluării (Art. 14 alin. 1 și 2 din OUG nr. 49/2009) - dacă autoritățile competente impun anumite condiționări în privința activităților de servicii, acestea trebuie să respecte criteriile privind nediscriminarea, necesitate și proporționalitate;

- simplificarea procedurilor administrative și durata autorizațiilor (Art. 10 din O.U.G. nr. 49/2009) - delimitarea clară a ipotezelor de stabilire și prestare transfrontalieră de servicii pentru exercitarea activităților specifice profesiei de către cetățenii Uniunii Europene; caracterul nelimitat al autorizării.

Ca și în cazul lipsei avizului consultativ al Colegiului Medicilor Veterinari, lipsa avizului obligatoriu al Ministerului Afacerilor Externe reprezintă un MOTIV CERT de nelegalitate, un caz pe deplin justificat atât pentru anularea, cât și pentru suspendarea prealabilă a executării textelor de lege ce fac obiectul prezentei cauze.

Subliniază faptul că avizul obligatoriu al Ministerului Afacerilor Externe, ca dovada a evaluării compatibilității actului administrativ cu dreptul comunitar, reprezintă o importanță deosebită din perspectiva Art. 40 alin. (6) din OUG nr. 49/2009, potrivit căruia "la solicitarea Comisiei Europene, autoritatea română are obligația de a nu adopta măsurile propuse, în cazul în care se constată că acestea sunt incompatibile cu legislația europeană".

2.2. Privite atât în întregul lor, cât și sub aspectul strict al textelor deduse judecății, Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 au fost emise cu încălcarea obligației de NOTIFICARE PREALABILĂ către Comisia Europeană, obligație impusă prin Directivele Parlamentului și Consiliului European nr. 98/34/CE și nr. 2006/123/CE, ambele transpuse la nivel național prin HG 1016/2004 și respectiv, OUG nr. 49/2009.

Directiva nr. 98/34/CE reprezintă instrumentul comunitar care asigura transparenta in procesul de elaborare a reglementarilor tehnice, fiind preluata la nivel național prin dispozițiile HG 1016/2004.

Procedura de notificare stabilita prin Art. 8 alin. 1 din aceasta directiva, este aplicabila tuturor noilor proiecte de reglementari tehnice elaborate la nivel național, fiind o condiție prealabila, sine-qua-non pentru adoptarea acestora, menita să facă posibila verificarea Îndeplinirii condiției de prestare libera a serviciilor in interiorul pieței interne.

Textul in cauza prevede ca, "Comisiei îi este comunicat, de îndată, de către statele membre, orice proiect de reglementare tehnica [...]; acestea înaintează Comisiei o expunere a motivelor care fac necesara elaborarea unei astfel de reglementari, in cazul in care acest lucru nu a fost clarificat suficient in reglementarea tehnica".

Tot astfel, Art. 9 stipulează ca "statele membre amână adoptarea proiectului unei reglementari tehnice cu trei luni de la data primirii de către Comisie a comunicării prevăzută de Art 8 alin. 1", respectiv cu patru sau șase luni in cazul in care Comisia sau un alt stat membru furnizează un aviz detaliat in sensul ca reglementarea notificata poate obstructiona libera circulație a mărfurilor.

Obligația notificării este reluata prin Directiva Parlamentului si Consiliului European nr. 2006/123/CE, transpusa la nivel național prin OUG nr. 49/2009.

Sub aspectul încadrării prevederilor Art. 6 alin. (1) lit. a) si Art. 11 alin. (1) liniuța 20 din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014, in rândul reglementarilor tehnice la care se refera Art. 1 alin. (11) al Directivei nr. 98/34/CE, va rugam sa aveți in vedere ca potrivit definiției oferita de aceasta norma comunitara, "reglementarea tehnica" reprezintă specificațiile tehnice sau alte cerințe sau norme cu privire la servicii, inclusiv dispozițiile administrative relevante, a căror respectare este obligatorie, de iure sau de facto, in cazul comercializării, prestării unui serviciu, [...], precum si actele cu putere de lese [...] ale statelor membre [...] care interzic [...] prestarea sau utilizarea unui serviciu sau stabilirea in calitate de prestator de servicii.

Din perspectiva obligației de a notifica actul sau partea din act asimilata unei reglementari tehnice, parata MINISTERUL SANATATII avea obligația de a comunica proiectul Normelor aprobate prin Ordinul nr. 119/2014, către Ministerul Afacerilor Externe si Ministerului Economiei. Comerțului si Mediului de Afaceri, spre analiza, avizare si transmitere ulterioara către Comisia Europeana.

Raportat la definiția data prin Art. 1 alin. 11 al Directivei nr. 98/34/CE si la conținutul textelor deduse judecății, devine evident acestea trebuiau notificate Comisiei Europene, reprezentând "reglementari tehnice" susceptibile sa constituie obstacole in sensul anterior precizat, pentru cel puțin următoarele :

■ Art. 6 alin. (1) lit. a) din Norme, introduce o noua condiție de înființare si funcționare a unităților medicale veterinare (cabinete medical-veterinare, clinici medical-veterinare si spitale clinici veterinare), menționând faptul ca la parterul clădirilor de locuit se pot amplasa doar „ cabinete veterinare pentru animale de companie ".

Aceasta cerință are un impact major asupra libertăților statuate în actele normative europene pentru prestarea în general a serviciilor și în actele normative naționale pentru exercitarea liberă a profesiei de medic veterinar.

Practic, fără a ține cont de faptul că profesia de medic veterinar este o profesie deja reglementată și neîngrădită, condiționată din perspectiva modalității de exercitare doar prin dispozițiile Legii nr. 160/1998 și prin Statutul medicului veterinar, Ministerul Sănătății a introdus o condiție nouă de autorizare, inexistentă în celelalte state membre ale Uniunii Europene.

Vorbim așadar despre o veritabilă barieră în ceea ce privește prestarea transfrontalieră liberă a serviciilor oferite în virtutea profesiei de medic veterinar, ceea ce impune obligația notificării către Comisia Europeană.

■ Art. 11 alin. (1) liniuța 20 din Norme, introduce și el o nouă condiție de înființare și funcționare a vechilor și a nou înființatelor unități medicale veterinare, introducând „spitalele și clinicile veterinare” în rândul unităților care produc disconfort și riscuri asupra sănătății populației și impunând condiția existenței unei distanțe de minim 30 m între acestea și zonele protejate.

Încadrarea acestor unități în zone de risc este abuzivă, nelegală, neîntemeiată și nejustificată, cu atât mai mult cu cât afectează inclusiv unitățile care își desfășoară deja activitatea în sedii și locații construite, amenajate și autorizate legal în baza legislației comunitare și naționale care nu conținea anterior o astfel de condiționare.

2.3. Analizate pe fondul lor, reglementările cuprinse în Art. 6 alin. (1) lit. a) și Art. 11 alin. (1) liniuța 20 din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014, nesocotesc în mod flagrant principiile Directivei Parlamentului și Consiliului European nr. 2006/123/CE, transpusă la nivel național prin OUG nr. 49/2009.

Referitor la incidența normei comunitare și a textului prin care este transpusă la nivel național, face trimitere, fără a le mai relua, la toate argumentele prezentate la punctul anterior

Reamintește că Directiva 2006/123/CE privind serviciile în cadrul pieței interne, are ca scop crearea unui cadru juridic care să determine eliminarea barierelor și care să asigure libertatea de stabilire și de circulație a serviciilor între statele membre ale Uniunii Europene.

Deși obligatorie în raport de dispozițiile Art. 148 alin. (2) din Constituția României și de transpunerea ei la nivel național prin OUG nr. 49/2009, directiva comunitară a fost încălcată prin Art. 6 alin. 11) lit. a) și Art. 11 alin. d) liniuța 20 din Norme, sub cel puțin următoarele aspecte:

■ au fost încălcate prevederile Art. 15 alin. (6) din Directiva 2006/123/CE

Așa cum a arătat și anterior, Art. 6 alin. (1) lit. a) din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014, prevede că la parterul clădirilor de locuit se pot amplasa doar „cabinete veterinare pentru animale de companie”, interzicându-se implicit amplasarea în aceste locuri a celorlalte unități medicale veterinare (clinica medicală veterinară și spitalul clinic veterinar n.n.) menționate în Secțiunea a 2-a a Statutului medicului veterinar, aprobat în baza Legii nr. 160/1998.

In același sens, considerându-se ca „spitalele si clinicile veterinare” produc disconfort si riscuri asupra sănătății populației, acestea au fost introduse prin Art. 11 alin. (1) din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119 din 04.02.2014, in lista unităților fata de care se impune stabilirea unor distante minime de protecție sanitara.

Pe de alta parte, Art. 15 din Directiva 2006/123/CE prevede la alin. 2 lit. a) ca „statele membre examinează daca sistemul lor juridic condiționează accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia de oricare din următoarele cerințe nediscriminatorii: [...] restricții cantitative sau teritoriale, in special sub forma limitărilor stabilite in funcție de distante geografice [...]”, iar la alin. 6 ca „începând cu 28 decembrie 2006, statele membre nu introduc nicio cerința noua de tipul celor menționate la alin. 2 ”.

Iată așadar ca deși norma comunitara respinge ideea condiționării exercitării serviciilor prin stabilirea restricțiilor teritoriale, stabilite in funcție de distante, exact acest lucru este făcut prin Art. 6 alin. (1) lit. a) si Art. 11 alin. (1) liniuța 20 din Normele contestate in cauza.

Practic, conform prevederilor criticate, nu doar ca „ spitalele si clinicile veterinare ” nu mai pot funcționa la parterul clădirilor de locuit, dar ele trebuie înființate si după caz, mutate, la o distanta de minim 30 m fata de acestea.

■ au fost nesocotite prevederile Art. 15 alin. (3) si Art. 16 alin. (1) din Directiva 2006/123/CE

Potrivit dispozițiilor anterior citate ale Art. 15 alin. (6) din Directiva 2006/123/CE, „ începând cu 28 decembrie 2006, statele membre nu introduc nicio cerința noua de tipul celor menționate la alin. 2, cu excepția cazului in care cerința respectiva îndeplinește condițiile stabilite la alineatul (3).”

Art. 15 alin. 3 din Directiva 2006/123/CE prevede obligația statelor membre de a verifica daca restricțiile /condiționările impuse prin norme interne, îndeplinesc condițiile de nediscriminare, necesitate si proporționalitate.

Intr-un mod similar, Art. 16 alin. (1) din Directiva 2006/123/CE prevede ca „statele membre nu pot condiționa accesul la o activitate de servicii sau exercitarea acesteia pe teritoriul lor de îndeplinirea oricăror cerințe care nu respecta următoarele principii: a) nediscriminare [...]; h) necesitate [...]; c) proporționalitate”.

Or, analizând pe rând fiecare din aceste condiții, observam ca limitările impuse prin dispozițiile Art. 6 alin. (1) lit. a) si Art. 11 alin. (1) liniuța 20 din Norme, nu sunt nici necesare si nici proporționale in sensul Directiva 2006/123/CE.

In plus, aceste limitări sunt discriminatorii, discriminând persoanele care doresc să desfășoare pe teritoriul României, activitățile de asistenta medicala veterinara in „spitalele si clinici veterinare”, fata de persoanele care desfășoară activitățile respective pe teritoriul altor state membre.

Din perspectiva condiției necesității, norma comunitara prevede ca „ cerințele trebuie sa fie justificate printr-un motiv de interes general”. Motivele imperative de interes general sunt cele recunoscute in jurisprudența Curții de Justiție si enumerate la Art. 4 pct. 8 din Directiva servicii.

Or, se poate observa ca limitările impuse prin textele de lege deduse judecății nu se pot încadra în niciunul dintre aceste motive imperative de interes general, atâta timp cât nu au fost identificate riscuri concrete în ceea ce privește sănătatea publică și protecția mediului, iar în plus, nu există niciun studiu care să verifice sau să certifice impactul pentru sănătate și mediu, produs prin funcționarea „spitalelor și clinicilor veterinare”.

Din perspectiva proporționalității, Directiva 2006/123/CE prevede ca „cerințele trebuie să fie adecvate pentru a garanta îndeplinirea obiectivului urmărit; acestea nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului urmărit și nu trebuie să fie posibilă înlocuirea acestei cerințe cu alte măsuri mai puțin restrictive care permit atingerea aceluiași rezultat”.

În speță, este evident că există o disproporție majoră între scopul urmărit prin textele criticate și efectul produs. Se constată astfel că exercitarea profesiei de medic veterinar în unitățile medicale veterinare („spitale și clinici veterinare”) este grav și iremediabil afectată, producându-se un imens impact economic și social prin relocarea acestor unități care nu se încadrează în distanțele de protecție întrucât aceste distanțe nu erau în trecut obligatorii.

Este evident că un imobil construit pentru a servi drept spital sau clinică veterinară nu poate fi utilizat într-o altă activitate decât după reconfigurări totale, după cum este evident că un profesionist care a efectuat o investiție semnificativă pentru construirea și utilizarea unei astfel de unități, nu poate în cele mai multe din cazuri să procure fonduri suplimentare pentru construirea sau mutarea într-o locație diferită.

2.4. Prevederile cuprinse în Art. 6 alin. (1) lit. a), Art. 11 alin. (1) liniuța 20 și Art. 11 alin. (2) din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014, încalcă dispozițiile Legii 160/1998 privind organizarea și exercitarea liberă a profesiei de medic veterinar.

Referitor la acest aspect, arată încă din start că potrivit Deciziei de speță nr. 541 din 03 februarie 2010, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, a reținut că „indiferent dacă beneficiază de putere discreționară, autoritățile publice nu pot ignora legea, a cărei organizare a executării și executare în concret au obligația să o realizeze: între actul administrativ și lege există în mod necesar un raport de subordonare”.

Apare astfel evident că din punct de vedere al regulilor de tehnică legislativă, Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 trebuie să respecte dispozițiile Legii nr. 160/1998, să se subordoneze acestui text existent la data elaborării și emiterii lor.

Cu toate acestea, simpla lectură a textelor ce fac obiectul judecății, releva încălcări flagrante ale Legii nr. 160/1998, de vreme ce Art. 6 alin. (1) lit. a) și Art. 11 alin. (1) liniuța 20 din Norme, limitează liberă practică medicală și condiționează exercitarea profesiei de medic veterinar din perspectiva modalităților prevăzute în Statutul medicului veterinar, aprobat în baza Legii nr. 160/1998.

Dintr-o primă perspectivă (privind liberă practică în exercitarea profesiei de medic veterinar și profesia din partea legii) - sunt încălcate prevederile Art. 1 alin.

(1) din Legea nr. 160/1998, conform căruia „profesiunea de medic veterinar este o profesie liberala si independenta; este organizata si funcționează in baza principiului autonomiei” și prevederile Art. 7 din aceeași Lege nr. 160/1998, coroborate cu cele ale Art. 36 din alin. 1 din Statutului medicului veterinar publicat in MO nr. 147bis/2011. Conform acestora din urma, „profesiunea de medic veterinar se exercita în cadrul următoarelor structuri profesionale: [...] b) serviciile medicale veterinare, autorizate legal” si „medicii veterinari de libera practica [...] își desfășoară activitatea in una din următoarele unități medicale veterinare înregistrate /autorizate legal: a) cabinetul medical veterinar; b) clinica medicala veterinara; c) spitalul clinic veterinar [...]”

Or, prin textele ce fac obiectul prezentei cauze, parata MINISTERUL SANATATII a introdus noi condiționări asupra exercitării profesiei de medic veterinar, care nu sunt prevăzute in legea de organizare si funcționare si care exced condițiilor de autorizare de la data înființării unităților medicale veterinare.

In cazul in care sunt deja autorizate legal, unitățile in care medicul veterinar își desfășoară activitatea sunt protejate prin dispozițiile anterior citate, prin cele ale Art. 20 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 160/1998 (conform căruia, in exercitarea profesiei, medicii veterinari sunt ocrotiți prin lege) si așa cum vom arata la punctul următor, prin principiul neretroactivității legii. Prevederile Art. 11 alin. (2) din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014, prin care condiția respectării distanței minime obligatorii fata de zonele protejate este impusa fără distincție, tuturor noilor si vechilor unități medicale veterinare, reprezintă astfel un veritabil abuz.

Dintr-o a doua perspectiva (privind autoritatea reglementarii condițiilor de exercitare a profesiei de medic veterinar si de funcționare a unităților medicale veterinare) - sunt încălcate dispozițiile Art. 9 alin. 1 lit (b) si Art. 35 din Legea nr. 160/1998, raportate la Art. 17 din Regulamentul de organizare si funcționare al Colegiului Medicilor Veterinari si la prevederile Art. 2 alin. (2) din Ordinul ANSVSA nr. 17/2008.

Astfel, după cum a arătat si anterior, Legea nr. 160/1998 recunoaște Colegiului Medicilor Veterinari din Romania calitatea de „autoritate competenta”, de organism cu rol de control si reglementare in ceea ce privește profesiunea de medic veterinar, modalitatea de exercitare a acesteia si condițiile care trebuie îndeplinite pentru organizarea, funcționarea si dotarea unităților medicale veterinare (cabinete medical - veterinare, clinici medical-veterinare si spitale clinici veterinare).

Conform Art. 1 si Art. 2 alin. (2) din Ordinul nr. 17/2008 emis de către Autoritatea Naționala Sanitara Veterinara si pentru Siguranța Alimentelor, Colegiul Medicilor Veterinari din Romania este singurul îndreptățit sa stabilească cerințele de funcționare, autorizare si înregistrare a unităților medicale veterinare.

Cu toate acestea, prin dispozițiile ce fac obiectul prezentei judecați, parata limitează autoritatea reglementarii pe care legea o recunoaște ca aparținând exclusiv reclamantei si impune condiții de autorizare si funcționare noi, nementionate nici

prin Legea nr. 160/1998, nici prin Statutul medicului veterinar si nici printr-un alt act normativ anterior, emis de reclamanta sau de ANSVSA.

Încălcarea autorității de reglementare pe care legea o recunoaște reclamantei, este cu atât mai evidentă cu cât, astfel cum de asemenea am arătat anterior, Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 nesocotesc Art. 9 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 160/1998, fiind emise fără obținerea în prealabil a unui aviz consultativ din partea CMVRO - singura autoritate competentă conform Art. 4 pct. 9 din Directiva 2006/123/CE.

2.5. Art. 11 alin. (2) din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014, nesocotește dispozițiile Art. 15 din Constituția României, care reglementează în termeni clari, universali și neinterpretabili, principiul neretroactivității legii.

Principiul neretroactivității legii este esențial pentru protecția drepturilor omului în fața legii. El este reglementat prin Art. 15 alin. 2 din Constituția României, conform căruia "legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile".

Raportat la speța dedusă judecării, aceasta protecție ar deveni iluzorie dacă, după ce medicii veterinari și-au înființat și autorizat unități medicale veterinare conform prevederilor legii în vigoare la acel moment, odată cu abrogarea/modificarea sau completarea legii vechi li s-ar impune cerința respectării noilor reguli pe care nu le cunoșteau și care nu existau la momentul la care ei au îndeplinit deja această formalitate. Practic, indiferent de calitatea și profilul profesional al cetățenilor, acestora nu li se poate pretinde supunerea față de o lege pe care n-o puteau cunoaște întrucât încă nu exista.

Raportat la faptul că potrivit Art. 10 alin. 1 din OUG 49/2009 (privind libertatea de a furniza servicii în România) - care transpune la nivel național prevederile Directivei Parlamentului și Consiliului European nr. 2006/123/CE: "o autorizație este acordată unui prestator pe o durată nelimitată" (cu anumite excepții care nu sunt incidente în speța n.n.), apreciază că odată schimbate regulile de autorizare, acestea nu pot fi impuse și unităților medical veterinare înființate și autorizate deja potrivit regulilor vechi, în vigoare la acel moment.

Pentru a concluziona, apreciază că dacă un individ care se supune ordinului legii ar putea să fie tulburat sub pretextul că o lege ulterioară a modificat termenii reglementării existente anterior, legea și-ar pierde orice putere, pentru că nimeni n-ar mai putea nici măcar să execute ordinele legii de teamă că acte făcute legitim, ar fi ulterior criticate de o lege nouă și necunoscută.

Caracterul de principiu constituțional al neretroactivității nu îngăduie nicio deosebire între legi, în funcție de domeniul de reglementare - bineînțeles cu excepțiile prevăzute de Art. 15 alin. 2 din Constituție și cu excepția legilor de interpretare, despre care nu este cazul să discutăm aici. Curtea Constituțională a subliniat de multă vreme caracterul universal al principiului la care ne referim, statuând că „principiul neretroactivității este valabil pentru orice lege, indiferent de domeniul de reglementare al acesteia” (a se vedea de exemplu Decizia nr. 90/1999, „Monitorul Oficial” nr. 489/1999).

Si totuși, încălcând flagrant acest principiu al neretroactivității, prin Art. 11 alin. (2) din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014, parata impune obligația conformării la noile reguli de autorizare/funcționare, pentru toate „spitalele si clinicile veterinare”, nefăcând nicio distincție între cele înființate/autorizate deja potrivit legii vechi si cele care vor fi înființate/autorizate în viitor.

Prevăzând ca, „conformarea la prevederile alin. (1) se va face în termen de 180 de zile de la intrarea în vigoare a prezentelor norme”, fără nicio distincție fata de unitățile medicale veterinare înființate la un moment la care noile condiții de funcționare nu existau. Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 tind a avea o aplicare retroactiva, interzisa prin legea fundamentala.

Din aceasta perspectiva, solicită sa se observe ca argumentele expuse de parata prin Adresa nr. 4884/39599/22.07.2014, Înregistrata la Colegiul Medicilor Veterinari din Romania sub nr. 4199/25.07.2014, sunt vădit neîntemeiate si se impune a fi respinse ca atare Întrucât:

■ Contrar celor susținute de parata, prevederile cuprinse în Art. 6 alin. (1) lit. a) si Art. 11 alin, d) liniuța 20 din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014. nu au corespondent în reglementarea anterioara, pretins reprezentata de Art. 5 si respectiv. Art. 11 alin. (1) liniuța 10 din Normele aprobate prin Ordinul nr. 536/1997.

Astfel, ca o observație esențiala, trebuie în primul rând subliniat ca legea veche reprezentata de Normele aprobate prin Ordinul nr. 536/1997 instituie (după cum rezulta din propria-i denumire) „recomandări” privind mediul de viață al populației, fata de legea noua care instituie „obligații” cu privire la acest aspect.

În mod corespunzător, Art. 5 din Normele aprobate prin Ordinul nr. 536/1997 se limitează în preciza ca la parterul clădirilor de locuit pot fi amenajate orice fel de unități, cu singura condiție de a nu constitui, prin funcționarea lor, riscuri pentru sănătatea populației. Se lasă practic la aprecierea celor cu rol în autorizarea funcționarii unităților medicale veterinare (CMVRO, ANSVSA, etc.), posibilitatea de a aprecia, de la caz la caz, în funcție de masurile si mijloacele necesare limitării nocivității, posibilitatea amenajării inclusiv a „spitalelor si clinicilor veterinare”.

Art. 6 alin. (1) lit. a) din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 are o cu totul alta reglementare, prevăzând clar ca din rândul unităților medical veterinare, nu pot fi amplasate la parterul clădirilor de locuit decât „cabinete veterinare pentru animale de companie”. Indiferent de masurile si mijloacele necesare limitării nocivității, „spitalele si clinicile veterinare” sunt din start excluse din categoria unităților permise, norma având caracter obligatoriu.

La fel stau lucrurile si în cazul Art. 11 alin. (1) liniuța 10 din Normele aprobate prin Ordinul nr. 536/1997. Prin intermediul acestora se menționează ca, sub rezerva emiterii unor alte concluzii ca urmare a realizării unor studii de impact, „se recomanda” stabilirea unei distante de protecție de 30 m între zonele de protecție si categoria „spitalelor si clinicilor veterinare”.

Fundamental diferit, prin Art. 11 alin. (1) liniuța 20 din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014, se instituie „obligația” respectării distantei de protecție

de 30 m, fără niciun fel de rezerve sau interpretări. Aceasta condiționare nu mai apare sub forma unei recomandări lăsată la aprecierea celor cu rol în autorizarea funcționării unităților medicale veterinare (CMVRO, ANSVSA, etc.), ci ca o obligație imperativ stabilită printr-un act normativ.

Deosebirea fundamentală între Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 și Normele aprobate prin Ordinul nr. 536/1997, reprezintă de altfel motivul pentru care în perioada 1997 - 2014, au fost legal înființate și autorizate „spitalele și clinici veterinare” inclusiv la parterul clădirilor de locuit.

■ Chiar și în contextul în care am accepta prin absurd raționamentul paratei și am considera ca Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 au un corespondent în Normele aprobate prin Ordinul nr. 536/1997, principiul neretroactivității legii rămâne aplicabil iar legea nouă nu poate în egală măsură să retroactiveze și să condiționeze funcționarea unităților medicale veterinare înființate sub imperiul legii vechi.

Intr-o astfel de situație, cu atât mai mult cu cât prevederile celor două legi ar fi prin absurd similare, funcționarea unităților medicale veterinare înființate în intervalul 1997 - 2014 ar rămâne supusă Normele aprobate prin Ordinul nr. 536/1997, cu distincțiile, posibilitățile de control și obligațiile prevăzute de acest act normativ vechi.

III. Considerații privind temeinicia cererii de suspendare formulată în temeiul Art. 15 din Legea nr. 554/2004

Potrivit Art. 15 din Legea nr. 554/2004, "suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la Art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat în acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei".

Tot astfel, potrivit Art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, "în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, [...] persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond".

Astfel fiind și văzând particularitățile cauzei, solicitate să se constate că sunt îndeplinite toate condițiile cerute de Art. 15 raportat la Art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 pentru admiterea cererii de suspendare.

CAZUL BINE JUSTIFICAT - îndoiala serioasă privind legalitatea și temeinicia textelor cuprinse în Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014, în legătură cu care se solicită suspendarea.

Potrivit Art. 2 alin. 1 lit. t) din Legea nr. 554/2004, cazurile bine justificate sunt "împrejurările legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ".

Raportat la această definiție și la pipăirea motivelor de nelegalitate anterior expuse, vă rugăm să observați că cererea de suspendare se întemeiază pe neregularități grave și evidente ale textelor deduse judecății, pe încălcări flagrante ale legislației naționale și comunitare, concretizate în:

(a) încălcarea Art. 9 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 160/1998 si Art. 2 alin. (1) pct. 30 din HG nr. 8/2013, in contextul in care Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 au fost emise fără obținerea prealabila a AVIZULUI CONSULTATIV al Colegiului Medicilor Veterinari si a AVIZULUI OBLIGATORIU al Ministerului Afacerilor Externe.

Nesolicitarea si neobținerea avizului Colegiului Medicilor Veterinari din Romania este confirmata de Adresa 4884/39599 din 22.07.2014, prin care parata a recunoscut ca s-a consultat in elaborarea si emiterea actului, doar cu Autoritatea Naționala Sanitara Veterinara si pentru Siguranța Alimentelor. In plus, neîndeplinirea acestei obligații rezulta din poziția exprimata de parata prin răspunsul la plângerea prealabila, putând fi constatata fără a intra in cercetarea fondului dreptului dedus judecății.

Pe de alta parte, nesolicitarea si neobținerea avizului obligatoriu al Ministerului Afacerilor Externe rezulta din tăcerea paratei, care, sesizata fiind cu aceasta neregularitate, nici nu a dovedit si nici nu a precizat ca ar fi solicitat vreodată un astfel de document (deși a fost provocata inclusiv prin prezenta să facă o astfel de dovada).

(b) încălcarea prevederilor Directivelor Parlamentului si Consiliului European nr. 98/34/CE si 2006/123/CE, transpuse la nivel național prin HG 1016/2004 si OUG 49/2009, in contextul in care Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 au fost emise cu încălcarea obligației de NOTIFICARE PREALABILA către Comisia Europeană.

Chiar si fără a intra in cercetarea fondului dreptului litigios, caracterul de reglementare tehnica al textelor normative deduse judecății si prin urmare, obligația notificării lor către Comisia Europeană, ca si neîndeplinirea acestei obligații de către parata, rezulta din tăcerea acesteia, care, sesizata fiind cu aceasta neregularitate, nici nu a dovedit si nici nu a susținut vreodată contrariul celor arătate.

În plus, atât incidența in cauza a procedurii notificării, cat si neurmarea acestei proceduri in cazul paratei, pot fi confirmate prin relații oferite de Ministerul Afacerilor Externe si Ministerul Economiei, Comerțului si Mediului de Afaceri.

Reamintește in acest sens ca Ministerul Afacerilor Externe si Ministerul Economiei, Comerțului si Mediului de Afaceri, sunt direct responsabile pentru comunicarea notificării actelor normative către Comisia Europeană, rolul lor fiind reglementat ca atare prin dispozițiile normelor naționale anterior precizate.

(c) încălcarea prevederilor Art. 15 alin. (3) si (6) precum si a Art. 16 alin. (1) din Directiva 2006/123/CE privind serviciile in cadrul pieței interne, in contextul in care textele ce fac obiectul prezentei judecăți impun restricții teritoriale sub forma limitărilor stabilite în funcție de distante geografice, iar aceste restricții nu respecta condițiile de nediscriminare, necesitate si proporționalitate.

Din perspectiva impunerii unor restricții teritoriale sub forma limitărilor stabilite in funcție de distante geografice, acestea pot fi lesne constatate, fără

cercetarea fondului dreptului litigios, prin simpla analiza formala a textelor de lege criticate.

Din perspectiva nerespectării cerințelor de nediscriminare, necesitate si proportionalitate, ele pot fi deduse de asemenea fără cercetarea fondului dreptului litigios, din argumentele expuse in dovedirea prejudiciului iminent si din discrepanta uriașă, vădită, dintre scopul declarat al masurilor in discuție si consecințele grave produse in rândul medicilor veterinari.

(d) Încălcarea Legii 160/1998 din perspectiva liberei practici in exercitarea profesiei de medic veterinar, a protecției legale si a autorității reglementarii condițiilor de exercitare a acestei profesii, in contextul in care parata a introdus noi condiționări asupra exercitării profesiei de medic veterinar, care nu sunt prevăzute in legea de organizare si funcționare si care exced condițiilor de autorizare de la data înființării unităților medicale veterinare, limitând astfel autoritatea reglementarii pe care legea o recunoaște ca aparținând exclusiv reclamantei CMVRO.

(e) Încălcarea Art. 15 din Constituția României, care reglementează in termeni clari, universali si neinterpretabili, principiul neretroactivității legii, in contextul in care parata a impus obligația conformării la noile reguli de autorizare/funcționare, pentru toate „spitalele si clinicile veterinare”, nefăcând nicio distincție intre cele înființate/autorizate deja potrivit legii vechi si cele care vor fi înființate in viitor.

La fel ca in precedent, acest indiciu de nelegalitate poate fi constatat fără a intra in cercetarea fondului dreptului litigios, nerespectarea principiului neretroactivității rezultând din simpla analiza formala a Art. 11 alin. (2) din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014.

Prevăzând ca, „ conformarea la prevederile alin. (1) se va face in termen de 180 de zile de la intrarea in vigoare a prezentelor norme”, fără nicio distincție fata de unitățile medicale veterinare înființate la un moment la care noile condiții de funcționare nu existau. Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 tind a avea o aplicare retroactiva, interzisa prin legea fundamentala.

IMINENTA PAGUBEI - urgenta demersului judiciar, determinata de caracterul previzibil al prejudiciului viitor

Potrivit Art. 2 alin. 1 lit. ș) din Legea nr. 554/2004, paguba iminenta este reprezentata de "prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public".

În cazul punerii in aplicare a textelor criticate din cuprinsul Normelor aprobate prin Ordinul nr. 119/2014, coexista atât paguba iminenta, cat si perturbarea previzibila, grava, a funcționării Autorității Naționale Sanitare Veterinare si pentru Siguranța Alimentelor si a serviciului de asistenta medicala veterinara.

REFERITOR LA PAGUBA IMINENTA

Ca o concluzie a tuturor celor anterior prezentate, va rugam sa constatați ca Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 aduc prejudicii medicilor veterinari de liberă practică întrucât stabilesc bariere în ceea ce privește exercitarea profesiei de

medic veterinar si condiționează desfășurarea activității de liberă practică prin intermediul spitalelor si clinicilor veterinare.

Prin limitările impuse si prin aplicarea acestora fără distincție, atât unităților medicale veterinare înființate conform vechii legi cat si celor care urmează sa fie autorizate in viitor, se îngreunează considerabil organizarea si funcționarea exercitării profesiei de medic veterinar si se nasc premisele unor pagube iminente in patrimoniile acestor profesioniști.

Astfel, după cum am arătat si anterior, exercitarea profesiei de medic veterinar in unitățile medicale veterinare („spitale si clinici veterinare”) este grav si iremediabil afectata, producându-se un imens impact economic si social prin necesitatea relocării tuturor unităților care nu se încadrează in distanțele de protecție instituite prin noua lege.

Practic, profesioniștii medicinei veterinare care sub protecția legii vechi si-au înființat spitale si clinici veterinare in interiorul celor 30 m instituții prin noua lege ca zona de protecție, vor fi obligați sa abandoneze actualele puncte de lucru si sa se mute in unele noi.

Operațiunea de relocare presupune intr-un astfel de caz costuri uriașe, de vreme ce noile unități vor trebui sa se situeze la cel puțin 30 m distanta fata de imobilele locuite, aceasta presupunând in marea majoritate a cazurilor nu doar mutarea unității intr-un alt spațiu deja construit, ci realizarea ca atare a unei construcții noi care sa nu interfereze in niciun fel cu spatiile locuite si sa respecte astfel zona de protecție.

Prejudiciile produse medicilor veterinari care își desfășoară activitatea in astfel de unități este uriaș si irecuperabil, aceștia urmând sa piardă valoarea investițiilor realizate in decursul a multor ani si invariabil, sa piardă clientela câștigată in ani mulți de activitate legala. In plus, pierderile de venit pe perioada relocării ar fi si ele importante si irecuperabile, lor adăugându-li-se cheltuielile uriașe impuse de construirea, dotarea si utilizarea noilor sedii.

Aceleași prejudiciu material si previzibil este produs medicilor veterinari care înainte de apariția si intrarea in vigoare a Normelor aprobate prin Ordinul nr. 119/2014, au demarat deja lucrările de edificare a unor construcții pentru înființarea de spitale sau clinici veterinare, fără a ști ca potrivit unei legi viitoare vor trebui sa respecte anumite distante de protecție.

Toți acești profesioniști sunt puși in situația de a pierde investiția realizata de cele mai multe ori prin contractarea unor importante credite bancare sau prin atragerea de fonduri europene si implicit, de a restitui din fonduri proprii sumele de bani care nu vor putea fi amortizate prin încasări din exercitarea activității previzionate.

REFERITOR LA PERTURBAREA CONCOMITENTA A FUNCȚIONARII ANSVSA SI A SERVICIULUI DE ASISTENTA MEDICALA VETERINARA

În contextul in care Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 contravin legislației comunitare reprezentata de Directivele Parlamentului si ale Consiliului European nr. 98/34/CE si 2006/123/CE, legislației naționale reprezentata de OUG

49/2009 si Legea nr. 160/1998, si chiar Constituției României, este evident ca punerea lor in practica va duce din start la o perturbare grava a activității medicilor veterinari, funcționari publici care își desfășoară activitatea de control în cadrul sistemului sanitar veterinar de stat, ca angajați ai Autorității Naționale Sanitar Veterinare si Pentru Siguranța Alimentelor.

În plus, prin situația neclara a spitalelor si clinicilor veterinare care funcționează la acest moment in marea majoritate a cazurilor in interiorul limitelor de protecție, va fi afectata grav funcționarea serviciului medical veterinar ca serviciu de interes public.

Practic, unitățile medicale veterinare care nu se încadrează in limitele impuse de Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 vor fi forțate sa își înceteze activitatea, iar înființarea unor noi unități prin construirea de sedii in exteriorul zonelor de protecție va fi in cele mai multe cazuri o finalitate greu de realizat. In tot acest timp, activitatea medical veterinara desfășurată in spitale si clinici veterinare va fi practic paralizata, iar acest serviciu de interes public va fi in mod grav si previzibil afectat.

SINTETIZÂND susținerile de mai sus, solicită ca în baza probelor ce se vor administra, prin hotărâre ce se va pronunța, să se dispuneți:

(a) modificarea Art. 6 alin. (1) lit. a) din Normele de igiena si sănătate publica privind mediul de viață al populației, aprobate prin Ordinul nr. 119 din 04.02.2014 publicat in Monitorul Oficial nr. 127 din 21.02.2014, prin înlocuirea sintagmei „cabinete veterinare pentru animale de companie” cu sintagma „ unități medicale veterinare ”;

(b) modificarea Art. 11 din Normele de igiena si sănătate publica privind mediul de viață al populației, aprobate prin Ordinul nr. 119 din 04.02.2014 publicat in Monitorul Oficial nr. 127 din 21.02.2014, după cum urmează:

- in principal prin modificarea alin. (1) - în sensul eliminării „spitalelor si clinicilor veterinare” din lista enumerativa a unităților care produc disconfort si riscuri asupra sănătății populației, respectiv, al eliminării mențiunilor privind stabilirea distantei minime, obligatorii, de 30 m, intre aceasta categorie de unități si teritoriile protejate:

- în subsidiar prin modificarea alin. (2) - în sensul completării acestuia cu mențiunea privind obligația conformării la prevederile alin. CI), in termenul si condițiile menționate, doar pentru unitățile nou înființate după data intrării in vigoare Normelor aprobate prin Ordinului nr. 119 din 04.02.2014.

(c) obligarea paratei MINISTERUL SANATATII la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentului litigiu, conform Art. 453 NC.proc.civ.

Totodată, in temeiul Art. 15 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, solicită ca pana la soluționarea definitivă a cauzei sa dispuneți si SUSPENDAREA aplicării textelor si articolelor din cuprinsul Normele aprobate prin Ordinul nr. 119 din 04.02.2014, identificate prin petitul prezentei cereri.

IN DREPT - invocă prevederile Art. 7, Art. 8, Art. 14, Art. 15 si urm. din Legea nr. 554/2004, Directivele Parlamentului si ale Consiliului European nr.

98/34/CE si 2006/123/CE, legislația internă reprezentată de OUG 49/2009 si Legea nr. 160/1998 (în limita articolelor invocate în acțiune), Art. 15 din Constituția României, precum si toate celelalte acte normative, respectiv texte de lege, la care am făcut referire în cuprinsul cererii de chemare în judecată.

Pârâtul Ministerul Sănătății, depune întâmpinare, față de acțiunea principală, prin care invocă excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului, excepția lipsei de interes, și pe fondul cauzei respingerea acțiunii pentru următoarele considerente:

În conformitate cu prevederile art. 2 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, modificată si completată, prin persoană vătămată se înțelege orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămate și grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate.

În conformitate cu prevederile art. 8 din Legea nr. 160/1998 privind organizarea si exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată, modificată si completată, se înființează Colegiul Medicilor Veterinari, ca formă de organizare profesională autonomă, neguvernamentală, apolitică și nonprofit. Colegiul are personalitate juridică. Colegiul Medicilor Veterinari reprezintă interesele și apără drepturile profesionale ale membrilor săi.

Ordinului ministrului sănătății numărul 119/2014 pentru aprobarea normelor de igienă și sănătate publică privind mediul de viață al populației, reglementează normele de igienă și sănătate publică privind mediul de viață al populației.

Așa cum reiese și din textul de lege, competența CMV în ceea ce privește acordarea avizului consultativ proiectelor de acte normative, acesta se rezumă/se aplică doar la reglementările și normele de exercitare a profesiei în toate domeniile de activitate specific veterinar si nu cele care reglementează mediul de viață al populației.

În concluzie, față de calitatea Colegiului Medicilor Veterinari de for profesional care apără drepturile si interesele membrilor săi, acesta nu are calitate procesual activă prin prisma subiectelor de sezină reglementate de Legea nr. 554/2004, modificată si completată.

Fată de lipsa de interes a Colegiului Medicilor Veterinari face următoarele precizări.

În conformitate cu prevederile art. 9 alin. 1 din Legea nr. 160/1998, republicată, Colegiul Medicilor Veterinari are următoarele atribuții:

a) va da avizul consultativ pentru proiectele de acte normative, reglementările și normele de exercitare a profesiei în toate domeniile de activitate specific veterinar conform legislației în vigoare;

b) elaborează Codul de deontologie medical-veterinară, Regulamentul de organizare și funcționare a Colegiului Medicilor Veterinari, Statutul medicului veterinar, ale căror prevederi sunt obligatorii în exercitarea profesiei de medic veterinar;

c) acordă medicilor veterinari atestatul de liberă practică;

d) aplică sancțiunile disciplinare prevăzute de regulamentul său de organizare și funcționare, suspendă sau retrage atestatul de liberă practică;

e) reprezintă profesia în fața organelor guvernamentale, a altor foruri profesionale și științifice, a instituțiilor publice sau private;

f) promovează relațiile pe plan extern cu organizații și instituții profesionale similare;

g) ține evidența membrilor săi și actualizează permanent tabloul general al acestora;

h) propune anual Ministerului Educației Naționale cifra de școlarizare pentru învățământul superior medical-veterinar;

i) acordă sprijin informațional, eliberează documente oficiale medicilor cetățeni români care solicită aceasta oficial, pentru a exercita profesia în Uniunea Europeană sau în alte state, precum și medicilor veterinari cetățeni străini care solicită să profeseze în România, în condițiile legii.

Atribuțiile CMV sunt expres și limitativ prevăzute de legea de organizare și exercitare a profesiei de medic veterinar.

În concluzie, CMV nu justifică un interes legitim, personal, născut și actual.

Pe fondul cauzei face următoarele precizări.

Ordinul ministrului sănătății nr 119/2014 pentru aprobarea normelor de igienă și sănătate publică privind mediul de viață al populației reglementează aspectele ce privesc respectarea normelor de sănătate umană și nu aspecte ce se află sub incidența legislației specifice medico-veterinare sau, mai mult, a unor aspecte ce țin de exercitarea profesiei de medic veterinar. Prin urmare, nu consideră că prevederile articolului 9 sunt aplicabile în această situație.

În tot cuprinsul Ordinului MS nr. 119/2014, singura reglementare care privește serviciile de asistență medicală veterinară se referă la amplasamentul unor obiective care au ca domeniu de activitate acordarea de asistență medicală animalelor (spitale și clinici veterinare), în vederea protejării sănătății și calității vieții populației generale, și nu se referă, în nici un caz la calitatea actului medical în sine și la exercitarea profesiei. Ca urmare, prin conținutul actului normativ nu considerăm că au fost încălcate „atribuțiile și competențele Colegiului Medicilor Veterinari” și cu atât mai puțin „exercitarea profesiei de medic veterinar”.

Prevederea de la art. 6 alin. (1), lit. a) conform căreia "la parterul clădirilor de locuit se pot amplasa/amenaja unități comerciale, unități de prestări servicii, cabinete medicale umane fără paturi și cabinete veterinare pentru animale de companie" este corectă, tocmai pentru faptul că este nediscriminatorie în ceea ce privește asistența medicală umană și cea veterinară.

Așa cum Ordinul MS nr. 119/2014 nu prevede amplasarea la parterul clădirilor de locuit a clinicilor și spitalelor umane, ci doar a cabinetelor medicale fără paturi, datorită riscului care poate apărea asupra stării de sănătate și disconfortului creat locatarilor imobilului respectiv, din, aceleași considerente nu poate accepta amplasarea clinicilor, respectiv spitalelor veterinare la parterul clădirilor de locuit. Ca urmare, sintagma „unități medicale veterinare!” nu poate înlocui „cabinete medicale veterinare” în sensul prezentului Ordin.

În conformitate cu prevederile Legii nr. 52/2003, Republicată privind transparența decizională cetățenii și asociațiile legal constituite au posibilitatea de a se implica activ în luarea deciziilor administrative și în procesul de elaborare a actelor normative. În condițiile în care actul normativ în cauză a fost supus procedurilor legale în vigoare specifice Legii nr. 52/2003 republicată privind transparența decizională fiind postat pe site-ul instituției inițiatoare în perioada 27 septembrie - 27 octombrie 2013, considerăm că au fost îndeplinite obligațiile legale de transparență legislativă și că aspectele reglementate în respectivul proiect de act normativ au fost agreate de persoanele fizice sau juridice de drept public sau privat participante la procesul de transparență decizională.

În privința susținerii argumentului ce face referire la încălcarea principiului neretroactivității legii, consideră că acesta este redundant, ambele prevederi față de care sunt formulate nemulțumirile și propunerile de modificare respectiv abrogare, regăsindu-se în esență în prevederile Ordinului ministrului sănătății nr. 536/1997 pentru aprobarea normelor de igienă și a recomandărilor privind mediul de viață al populației, respectiv prevederile art. 6 alin.1 lit. a) se regăsesc în cele ale art. 5 din actul normativ pe care prezentul l-a abrogat, iar cele ale art. 11 alin. liniuța 10 din vechiul act normativ.

În ceea ce privește modificarea art. 11 apreciază că această cerință a CMV afectează, cel puțin formal, dreptul Ministerului Sănătății de a reglementa domeniul sănătății publice.

La elaborarea Normelor aprobate prin OMS nr. 119/2014, Ministerul sănătății a consultat autoritatea competentă, respectiv autoritatea națională Sanitară veterinară și pentru Siguranța alimentelor care a propus o serie de distanțe de protecție sanitară între obiective ce țin de sfera sa de competență și teritoriile protejate, fără a propune eliminarea sau modificarea distanței de 30 de metri stabilită prin OMS nr. 536/1997 art. 11 liniuța 10.

În plus, conform art. 3 alin (2), distanța între clădirile destinate locuințelor trebuie să fie cel puțin egală cu înălțimea clădirii celei mai înalte, astfel încât distanța de 30 de metri se poate încadra chiar în norma generală de amplasare a clădirilor, existentă și anterior, în OMS nr. 536/1997.

Reclamantul formulează răspuns la întâmpinare, solicitând respingerea excepțiilor formulate precum și apărările formulate, și pe fond admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

Prin încheierea de ședință de la 10.12.2014 s-au respins ca nefondate excepțiile formulate de intimată, respectiv excepția lipsei de interes și excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului.

La dosar s-a depus răspunsul la interogatoriu formulat de reclamant și admis de instanță (pag. 157).

De asemenea, la dosar s-a depus cautiunea de 1000 lei pentru capătul de cerere privind suspendarea conform art. 718 pct. 2 Cpc.

Curtea, analizând cererile și probele administrate, constată că acțiunea reclamantului este admisibilă pentru următoarele considerente:

Referitor la nelegalitatea și netemeinicia art. 6 și art. 11 din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/04.02.2014, din probele administrate rezultă că acestea nesocotesc dispoziții exprese ale legislației interne și ale celei comunitare.

Emiterea Normelor aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 s-a făcut fără obținerea prealabilă a Avizului consultativ al reclamantului și a avizului obligatoriu al Ministerului Afacerilor Externe.

Sub aspect probator, a fost depus la dosar Ordinul nr. 17/2008 al ANSVSA prin care se confirmă că necesitatea reglementării în privința funcționării, autorizării și înregistrării unităților medical-veterinare, aparține reclamantului exclusiv, având calitatea de autoritate competentă în domeniu.

La dosar s-a depus situația spitalelor și a clinicilor din România și care sunt efectuate prin instituirea limitelor de protecție prevăzută de art. 11 din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/04.02.2014 (pierderi materiale, concedierea a zeci de salariați).

Neobținerea avizului consultativ al reclamantei este confirmat prin adresa 4884/39599/22.07.2014, prin care pârâta a recunoscut că s-a consultat în elaborarea și emiterea actului, doar cu Autoritatea națională Sanitară veterinară, aceeași recunoaștere fiind și prin răspunsul la întrebarea nr. 5 din interogatoriu.

Neobținerea avizului obligatoriu de la Ministerul Afacerilor Externe este recunoscut de pârâta prin răspunsul la interogatoriu - întrebările nr. 7,8 și 9, precum și prin adresa nr. 121/1531 din 22.12.2014 emisă de Ministerul Afacerilor Externe.

De asemenea, emiterea Normelor aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 s-a făcut fără modificarea prealabilă obligatorie a Comisiei Europene, acest fapt fiind dovedit prin răspunsul expres oferit la întrebările nr. 10,11,12,13 din interogatoriu.

La dosar s-au depus adrese din partea Organizației profesionale a medicilor veterinari din Italia și Direcția Generală de Alimentație din Franța, din care rezultă că în respectivele state nu există norme legale care să impună distanța minimă de protecție între clinici veterinare și locuințele umane.

Din analiza înscrisurilor ce au stat la baza emiterii Normelor aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 rezultă că pârâta nu și-a îndeplinit obligația de notificare impusă prin dispozițiile Directivei nr. 98/34/CE și de publicare a Ordinului decât după parcurgerea tuturor etapelor de avizare prevăzute de acest act normativ comunitar.

Referitor la temeinicia cererii de suspendare formulată în temeiul art. 15 din legea nr. 554/2004, în cauză sunt întrunite cele două condiții, respectiv cazul bine justificat și iminența pagubei.

Sub aspect probator, la dosar s-a depus situația spitalelor și a clinicilor care desfășoară activitatea în România și care sunt afectate prin instituirea limitelor de protecție și răspunsuri din care rezultă efectele punerii în aplicare a Normelor.

De asemenea, punerea lor în practică va duce din start la o perturbare gravă a activității medicilor veterinari.

Față de considerentele arătate mai sus, Curtea urmează să admită acțiunea reclamantului și să dispună modificarea parțială a Normelor de igienă și sănătate publică aprobate prin Ordinul nr. 119/04.02.2014 și publicat în Monitorul Oficial nr. 127/21.02.2014 după cum urmează: modificarea art. 6 al. 1 lit. a din Norme prin înlocuirea sintagmei „Cabinete veterinare pentru animale de companie” cu sintagma „unități medicale veterinare”; modificarea art. 11 al. 2 din Norme în sensul completării acestora cu mențiunea privind obligația conformării cu prevederile alin. 1, doar pentru unitățile nou înființate după data intrării în vigoare a Normelor aprobate prin Ordinul nr. 119/2014.

Urmează a se dispune suspendarea executării efectelor aplicării textelor și articolelor de mai sus până la soluționarea definitivă a cauzei, conform art. 718 Cod proc. civilă.

Văzând și dispozițiile art. 453 Cod proc. civilă,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite acțiunea reclamantului **Colegiul Medicilor Veterinari din România** cu sediul în București, str. Theodor Aman, nr.27, corp A, ap.1, Sector 1, în contradictoriu cu pârâțul **Ministerul Sănătății** cu sediul în sector 1, București, str. Cristian Popișteanu, nr. 1-3.

Dispune modificarea parțială a Normelor de igienă și sănătate publică aprobate prin Ordinul nr. 119/04.02.2014 și publicat în Monitorul Oficial nr. 127/21.02.2014 după cum urmează: modificarea art. 6 alin. 1 lit. a) din Norme prin înlocuirea sintagmei „cabinete veterinare pentru animale de companie” cu sintagma „unități medicale veterinare”; modificarea art. 11 din Norme alin. 2 în sensul completării acestuia cu mențiunea privind obligația conformării la prevederile alin. 1, doar pentru unitățile nou înființate după data intrării în vigoare a Normelor aprobate prin Ordinul nr. 119/2014.

Dispune suspendarea executării efectelor aplicării textelor și articolelor de mai sus până la soluționarea definitivă a cauzei.

Executorie.

Obligă pârâta la 8797 lei cheltuieli de judecată către reclamantă.

Cu recurs.

Pronunțată în ședință publică, azi, 06.05.2015.

PREȘEDINTE
LEARCIU STERE

GREFIER
APOSTOL PETRUȚA

Red. LS
4 ex./25.08.2015

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:

Obliga pârta la 8797 lei cheltuieli de judecată către reclamantă.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. 5512/2/2014

SENTINȚA CIVILĂ NR. 3075

Ședința publică din data de 18.11.2015

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: LEARCIU STERE

GREFIER : APOSTOL PETRUȚA

Pe rol soluționarea cererii de completare a sentinței civile nr. 1277 pronunțată la 06.05.2015, formulată de reclamantul **Colegiul Medicilor Veterinari din România**, în cauza privind pe reclamantul **Colegiul Medicilor Veterinari din România** în contradictoriu cu pârâțul **Ministerul Sănătății**.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 11.11.2015, fiind consemnate prin încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 18.11.2015, când a dispus următoarele:

CURTEA,

Prin cererea formulată la data de 30.09.2015, reclamantul **Colegiul Medicilor Veterinari din România**, în conformitate cu art. 444 Ncpc solicită completarea sentinței civile nr. 1277/06.05.2015 pronunțată de curtea de Apel București secția Contencios administrativ și fiscal în dosarul 5512/2/2014 prin soluționarea și admiterea respectivei solicitări de modificare a art. 11 alin. 1 din Normele aprobate prin Ordinul 119/2014 în sensul eliminării „spitalelor și clinicilor veterinare” din lista enumerativă a unităților care produc disconfort și riscuri asupra sănătății populației, respectiv a eliminării mențiunilor privind stabilirea distanței minime obligatorii, de 30 m, între această categorie de unități și teritoriile protejate.

Analizând cererea formulată, Curtea urmează să o admită întrucât omisiunea instanței de a se pronunța pe cererea de modificare a art. 11 alin. 1 din Norme, este evidentă dacă avem în vedere că admiterea acțiunii s-a făcut prin valorificarea directă a subsidiarului, fără a se face nici o mențiune în legătură cu principalul cerut de parte.

Faptul că admiterea acțiunii s-a realizat fără soluționarea prealabilă a pretenției principale, este rezultatul unei evidente omisiuni de pronunțare, conform art. 444 Ncpc.

Urmează a se admite cererea așa cum a fost formulată.

Îndreptarea se va face în ambele exemplare ale hotărârii.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite cererea de completare a sentinței civile nr. 1277 pronunțată la 06.05.2015, formulată de reclamantul **Colegiul Medicilor Veterinari din România**, în cauza privind pe reclamantul **Colegiul Medicilor Veterinari din România** cu sediul în București, str. Theodor Aman, nr.27, corp A, ap.1, Sector 1, în contradictoriu cu pârâtul **Ministerul Sănătății** cu sediul în sector 1, București, str. Cristian Popișteanu, nr. 1-3.

În baza art. 444 Npc dispune completarea sentinței civile 1277/06.05.2015 după cum urmează:

Completează dispozitivul sentinței civile 1277/06.05.2015 în sensul că: „obligația conformării la prevederile alin. 1, doar pentru unitățile nou înființate după data intrării în vigoare a Normelor aprobate prin Ordinul nr. 119/2014, în sensul eliminării „spitalelor și clinicilor veterinare” din lista enumerativă a unităților care produc disconfort și riscuri asupra sănătății populației, respectiv, a eliminării mențiunilor privind stabilirea distanței minime, obligatorii, de 30 de m, între această categorie de unități și teritoriile protejate.

Îndreptarea se va face în ambele exemplare ale hotărârii.

Nu se solicită cheltuieli de judecată.

Cu recurs.

Pronunțată în ședință publică, azi, 18.11.2015.

PREȘEDINTE
LEARCIU STERE

GREFIER
APOSTOL PETRUȚA

Red./LS/4 ex./11.01.2016
L.2 comunicări/

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. 5512/2/2014

ÎNCHEIERE

Ședința din camera de consiliu de la **09.03.2016**

Curtea constituită din:

Președinte: LEARCIU STERE

Grefier: APOSTOL PETRUȚA

Pe rol fiind soluționarea cererii de lămurire a dispozitivului Sentinței civile nr. 3075 pronunțată la 18.11.2015, formulată de reclamantul **Colegiul Medicilor Veterinari din România**, în cauza privind pe reclamantul **Colegiul Medicilor Veterinari din România** în contradictoriu cu pârâtul **Ministerul Sănătății**.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă reclamantul Colegiul Medicilor Veterinari din România, prin avocat Ciocaniu Robert - Ionuț, cu împuternicire avocațială la dosar, fila 3, lipsind pârâtul Ministerul Sănătății.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care,

Reclamantul Colegiul Medicilor Veterinari din România, prin avocat, solicită admiterea cererii și lămurirea dispozitivului hotărârii de completare în sensul solicitat. Arată că prin cererea de chemare în judecată a solicitat să se modifice trei articole din actul normativ contestat. Prin hotărârea inițială s-au modificat două dintre acestea. Ulterior, a formulat o cerere completatoare în care a menționat că instanța nu s-a pronunțat pe un text de lege. S-a admis cererea de completare care viza modificarea art. 11 alin. 1, însă în dispozitivul hotărârii de completare nu se menționează în mod explicit acest lucru. Apreciază că este o formulare în acel dispozitiv care lasă loc de interpretare și se combină oarecum solicitarea pe care o făcuse cu privire la art. 11 alin. 1 cu solicitarea pe care o făcuse cu privire la art. 11 alin. 2.

CURTEA,

Prin cererea înregistrată sub nr. 5512/2/2014, petiționara **Colegiul Medicilor Veterinari din România** în contradictoriu cu pârâtul **Ministerul Sănătății**, în conformitate cu dispozițiile art. 443 Ncpc, formulează o cerere de lămurire a dispozitivului sentinței civile nr. 3075/18.11.2015 pronunțată de Curtea de Apel București, secția Contencios administrativ și Fiscal în dosarul nr. 5512/2/2014 în sensul următor: se modifică art. 11 alin. 1 din normele aprobate prin Ordinul nr. 119/04.02.2014, în sensul eliminării „spitalelor și clinicilor veterinare” din lista enumerativă a unităților care produc disconfort și riscuri asupra sănătății populației, respectiv al eliminării mențiunilor privind stabilirea distanței minime obligatorii, de 30 m, între această categorie de unități și teritoriile protejate.

Curtea, analizând cererea formulată, constată că este nefondată, față de faptul că instanța s-a pronunțat în sensul solicitat, atât prin sentința civilă nr. 1277/06.05.2015, cât și prin sentința civilă nr. 3075/18.11.2015 care a completat sentința civilă nr. 1277/06.05.2015.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Respinge cererea formulată în baza art. 443 Npcp de reclamantul **Colegiul Medicilor Veterinari din România**, în cauza privind pe reclamantul **Colegiul Medicilor Veterinari din România** cu sediul în București, str. Theodor Aman, nr.27, corp A, ap.1, Sector 1, în contradictoriu cu pârâțul **Ministerul Sănătății** cu sediul în sector 1, București, str. Cristian Popișteanu, nr. 1-3.

Încheierea se va atașa la hotărâre, atât la dosarul cauzei, cât și în dosarul de hotărâri al instanței.

Cu recurs.

Data în camera de consiliu.

Pronunțată în ședință publică, azi, 09.03.2016.

Președinte
LEARCIU STERE

Grefier
APOSTOL PETRUȚA

Red. LS 4 ex. 28.03.2016
L.2 comunicări

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA NR. 3550

Dosar nr. 5512/2/2014

Sedința publică din data de 25 iunie 2019

Președinte:	Gabriel Viziru	- judecător
	Virginia Filipescu	- judecător
	Nicolae Gabriel Ionaș	- judecător
	Georgiana Roxana Petre	- magistrat-asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de pârâțul Ministerul Sănătății împotriva sentinței nr. 3075 din 18 noiembrie 2015 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică, a răspuns intimatul-reclamant Colegiul Medicilor Veterinari din România, reprezentat de avocat Robert Ciocaniu, lipsind recurentul-pârât Ministerul Sănătății.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent învederând că recursul se află la primul termen de judecată, este declarat în termen și scutit de plata taxei judiciare de timbru, iar intimatul-reclamant a depus întâmpinare, în cuprinsul căreia a invocat excepția nulității recursului.

Intimatul-reclamant Colegiul Medicilor Veterinari din România, reprezentat de avocat Robert Ciocaniu, precizează expres că nu mai susține excepția nulității recursului și solicită acordarea cuvântului asupra fondului căii de atac.

Înalta Curte, luând act că nu se formulează alte cereri, în conformitate cu dispozițiile art. 392 Cod procedură civilă declară deschise dezbaterile și acordă cuvântul asupra recursului.

Intimatul-reclamant Colegiul Medicilor Veterinari din România, reprezentat de avocat Robert Ciocaniu, solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea ca legală a sentinței nr. 3075/2015.

Precizând că prin sentința recurată a fost soluționată cererea de completare a dispozitivului sentinței nr. 1277/6.05.2015, hotărâre definitivă prin nerecurare, reprezentantul intimatului solicită instanței de recurs să observe că motivele de nelegalitate formulate de recurent vizează fondul litigiului soluționat prin sentința nr. 1277/2015, iar nu sentința pronunțată conform dispozițiilor art. 444 Cod procedură civilă.

Aspectele invocate în susținerea cererii de chemare în judecată au fost dezlegate prin sentința nr. 1277/2015, iar la momentul soluționării cererii de completare a dispozitivului, constatând o omisiune de pronunțare și nu o omisiune de analiză, instanța nu putea reanaliza aceleași argumente sau să se pronunțe în sens contrar celui în care o făcuse deja prin sentința nr. 1277.

Arată, totodată, că recurentului Ministerul Sănătății nu îi este negat dreptul de a reglementa în domeniul sănătății publice, însă acest drept trebuie să fie exercitat în limitele legii, iar dacă legea prevede necesitatea unor avize prealabile

sau a unor notificări către Comisia Europeană, ministerul este obligat să obțină aceste avize sau să urmeze o anumită procedură.

Înalta Curte, luând act de susținerile părților, în conformitate cu dispozițiile art. 394 Cod procedură civilă declară închise dezbaterile și rămâne în pronunțare asupra căii de atac promovate.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Circumstanțele cauzei

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București sub nr. 5512/2/2014 reclamantul Colegiul Medicilor Veterinari din România a solicitat în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Sănătății:

1) modificarea art. 6 alin. 1 lit. a) din Normele de igienă și sănătatea publică privind mediul de viață al populației, aprobate prin Ordinul nr. 119 din 04.02.2014 publicate în M. Of. nr. 127 din 21.02.2014, prin înlocuirea sintagmei „cabinete veterinare pentru animale de companie” cu sintagma „unități medicale veterinare”;

2) modificarea art. 11 din Normele de igienă și sănătatea publică privind mediul de viață al populației, aprobate prin Ordinul nr. 119 din 04.02.2014, după cum urmează :

- în principal prin modificarea alin. 1 - în sensul eliminării „spitalelor și clinicilor veterinare” din lista enumerativă a unităților care produc disconfort și riscuri asupra sănătății populației, respectiv al eliminării mențiunilor privind stabilirea distanței minime, obligatorii, de 30 m, între această categorie de unități și teritoriile protejate;

- în subsidiar prin modificarea alin. 2 - în sensul completării acestuia cu mențiunea privind obligația conformării la prevederile alin. 1, în termenul și condițiile menționate, doar pentru unitățile nou înființate după data intrării în vigoare a Normelor aprobate prin ordinul nr. 119 din 04.02.2014.

3) obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată aferente litigiului.

Totodată, în temeiul art. 15 din Legea nr. 554/2004, s-a solicitat ca până la soluționarea definitivă a cauzei să se dispună suspendarea aplicării următoarelor texte și articole din cuprinsul Normelor aprobate prin Ordinul nr. 119 din 04.02.2014:

"Art. 6 alin. (1) lit. a) - prin care se prevede ca la parterul clădirilor de locuit se pot amplasa doar „cabinete veterinare pentru animale de companie”, interzicându-se implicit amplasarea în aceste locuri a celorlalte unități medicale veterinare menționate în Statutului medicului veterinar;

"Art. 11 alin. (1) liniuța 20 - prin care „spitalele și clinicile veterinare” au fost incluse în lista enumerativă a unităților care produc disconfort și riscuri asupra populației, fiind impusa obligația respectării unei distanțe minime de 30 m față de teritoriile protejate;

"Art. 11 alin. (2) - prin care s-a menționat obligația respectării distanței minime obligatorii pentru toate categoriile de unități, fără a se face nicio distincție

fata de „spitalele si clinicile veterinare” legal autorizate, înființate și organizate conform legislației anterioare Ordinului nr. 119/2014, legislație prin care distanța minimă de protecție nu era impusă ca atare.

Prin *sentința nr. 1277 din data de 6 mai 2015* Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a hotărât următoarele:

„Admite acțiunea reclamantului Colegiul Medicilor Veterinari din România în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Sănătății.

Dispune modificarea parțială a Normelor de igienă și sănătate publică aprobate prin Ordinul nr. 119/04.02.2014 și publicat în Monitorul Oficial nr. 127/21.02.2014 după cum urmează: modificarea art. 6 alin. 1 lit. a) din Norme prin înlocuirea sintagmei „cabinete veterinare pentru animale de companie” cu sintagma „unități medicale veterinare”; modificarea art. 11 din Norme alin. 2 în sensul completării acestuia cu mențiunea privind obligația conformării la prevederile alin. 1, doar pentru unitățile nou înființate după data intrării în vigoare a Normelor aprobate prin Ordinul nr. 119/2014.

Dispune suspendarea executării efectelor aplicării textelor și articolelor de mai sus până la soluționarea definitivă a cauzei.

Executorie.

Obligă pârâta la 8797 lei cheltuieli de judecată către reclamantă.”

La data de 30.09.2015, reclamantul Colegiul Medicilor Veterinari din România a formulat *cerere de completare a dispozitivului* sentinței pronunțate în cauză, în temeiul dispozițiilor art. 444 Cod procedură civilă, prin soluționarea și admiterea solicitării de modificare a art. 11 alin. 1 din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 în sensul eliminării „spitalelor și clinicilor veterinare” din lista enumerativă a unităților care produc disconfort și riscuri asupra sănătății populației, respectiv a eliminării mențiunilor privind stabilirea distanței minime obligatorii, de 30 m, între această categorie de unități și teritoriile protejate.

2. Soluția instanței de fond

Prin *sentința nr. 3075 din 18 noiembrie 2015* Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis cererea de completare a sentinței civile nr. 1277 pronunțată la 06.05.2015, formulată de reclamantul Colegiul Medicilor Veterinari din România, în cauza privind pe reclamantul Colegiul Medicilor Veterinari din România în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Sănătății și, în baza art. 444 Cod procedură civilă, a dispus completarea sentinței civile nr. 1277/06.05.2015 după cum urmează: „Completează dispozitivul sentinței civile nr. 1277/06.05.2015 în sensul că : „obligația conformării la prevederile alin. 1, doar pentru unitățile nou înființate după data intrării în vigoare a Normelor aprobate prin Ordinul nr. 119/2014, în sensul eliminării „spitalelor și clinicilor veterinare” din lista enumerativă a unităților care produc disconfort și riscuri asupra sănătății populației, respectiv, a eliminării mențiunilor privind stabilirea distanței minime, obligatorii, de 30 de m, între această categorie de unități și teritoriile protejate.”

3. Recursul exercitat în cauză

Împotriva sentinței nr. 3075 / 18.11.2015 a declarat recurs pârâtul Ministerul Sănătății și, în temeiul dispozițiilor art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă, a solicitat casarea hotărârii și păstrarea prevederilor art. 11 din O.M.S. nr. 119/2014.

În motivarea recursului s-a arătat că ordinul contestat reglementează aspecte ce privesc respectarea normelor de sănătate umană și nu aspecte ce se află sub incidența legislației specifice medico-veterinare.

În tot cuprinsul O.M.S. nr. 119/2014 singura reglementare care privește serviciile de asistență medicală veterinară se referă la amplasamentul unor obiective care au ca domeniu de activitate acordarea de asistență medicală animalelor (spitale și clinici veterinare), în vederea protejării sănătății și calității vieții populației generale și nu se referă, în niciun caz, la calitatea actului medical în sine și la exercitarea profesiei. Ca urmare, prin conținutul actului normativ, nu au fost încălcate „atribuțiile și competențele Colegiului Medicilor Veterinari” și cu atât mai puțin „exercitarea profesiei de medic veterinar”.

A mai arătat recurentul că la emiterea ordinului au fost respectate prevederile Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională și, contrar susținerilor reclamantului, în cauză nu se poate vorbi despre o încălcare a principiului neretroactivității legii, câtă vreme art. 6 și 11 din ordin se regăsesc, în esență și în prevederile O.M.S. nr. 536/1997.

De asemenea, modificarea art. 11 în sensul dorit de reclamant afectează, cel puțin formal, dreptul Ministerului Sănătății de a reglementa domeniul sănătății publice, iar eliminarea spitalelor și clinicilor veterinare din lista unităților care produc disconfort și riscuri asupra sănătății populației, respectiv eliminarea mențiunilor privind stabilirea distanței minime obligatorii între această categorie de unități și teritoriile protejate este contrară interesului legitim public constând în menținerea sănătății publice. Noțiunea de confort și cea de protecție a animalelor se circumscriu noțiunii de interes legitim privat, iar acesta nu poate prevala interesului legitim public de menținere a sănătății populației.

4. Apărările formulate de intimat și alte aspecte relevante

Intimatul-reclamant Colegiul Medicilor Veterinari din România a depus întâmpinare, solicitând în principal anularea recursului ca nemotivat, iar în subsidiar respingerea acestuia ca nefondat.

În privința excepției nulității recursului, astfel cum s-a consemnat în partea introductivă a prezentei decizii, intimatul-reclamant a precizat expres că nu o mai susține.

Prin decizia nr. 1796 din data de 7 iunie 2016 pronunțată în același dosar nr. 5512/2/2014, Înalta Curte de Casație și Justiție a luat act de renunțarea reclamantului Colegiul Medicilor Veterinari din România la judecata recursului declarat împotriva sentinței nr. 1277 din 6 mai 2015 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și a dispus trimiterea cauzei pentru continuarea procedurii de filtru în ceea ce privește recursul declarat de pârâțul Ministerul Sănătății împotriva sentinței nr. 3075 din 18 noiembrie 2015 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

5. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând sentința atacată prin prisma criticilor formulate și a dispozițiilor legale incidente, Înalta Curte constată următoarele:

Având în vedere aspectele relevante prezentate anterior și procedura de filtru derulată în cauză, la acest moment instanța de control judiciar este investită doar cu recursul promovat de autoritatea pârâtă împotriva sentinței nr. 3075 din 18

noiembrie 2015, prin care Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis cererea de completare a sentinței civile nr. 1277 pronunțată la 06.05.2015 și s-a dispus completarea dispozitivului sentinței, fiind modificat art. 11 alin. 1 din Normele aprobate prin Ordinul nr. 119/2014 în sensul eliminării „spitalelor și clinicilor veterinare” din lista enumerativă a unităților care produc disconfort și riscuri asupra sănătății populației, respectiv a eliminării mențiunilor privind stabilirea distanței minime obligatorii, de 30 m, între această categorie de unități și teritoriile protejate.

Potrivit dispozițiilor art. 444 alin. (1) Cod procedură civilă, *„dacă prin hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii în același termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri, iar în cazul hotărârilor date în căile extraordinare de atac sau în fond după casarea cu reținere, în termen de 15 zile de la pronunțare.”*

În prezenta cauză, instanța de fond a constatat temeinicia motivelor de nelegalitate invocate de reclamant în susținerea celor două capete de cerere (vizând modificarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 lit. a și art. 11 din Normele de igienă și sănătatea publică privind mediul de viață al populației, aprobate prin Ordinul nr. 119/4.02.2014) și a admis acțiunea prin sentința nr. 1277 din data de 6 mai 2015.

Urmare a faptului că acțiunea a fost admisă integral, dar în dispozitivul hotărârii s-a regăsit mențiunea referitoare doar la subsidiarul capătului de cerere vizând art. 11, prima instanță a dispus completarea dispozitivului și în sensul indicat inițial de reclamant.

Formulând prezenta cale de atac, pârâțul Ministerul Sănătății a invocat aplicarea și interpretarea greșită a normelor de drept material și a reluat argumente formulate în cadrul acțiunii principale, în susținerea legalității normelor legale contestate.

Se observă astfel, că susținerile recurentului se referă la respectarea atribuțiilor și competențelor Colegiului Medicilor Veterinari, a prevederilor Legii nr. 52/2003 sau a principiului neretroactivității legii, dar și la pretinsa afectare a dreptului Ministerului Sănătății de a reglementa în domeniul sănătății publice.

Aceste argumente nu sunt apte, prin ele însele, să dovedească nelegalitatea sentinței prin care prima instanță a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 444 Cod procedură civilă, completarea dispozitivului unei hotărâri de admitere a acțiunii reclamantului și de modificare parțială a dispozițiilor unui act normativ.

În cadrul unei cereri întemeiate pe dispozițiile art. 444 anterior menționat, instanța verifică existența situației reglementate de acest text de lege, respectiv dacă *prin hotărârea dată a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, iar părțile nu pot repune în discuție aspect ce țin de fondul cauzei, dezlegate deja prin hotărârea inițială.*

Astfel, instanța de fond a constatat, în mod just, omisiunea de a menționa în dispozitiv soluția dată în privința punctului principal al unuia dintre capetele de cerere, în contextul în care acțiunea reclamantului fusese examinată și admisă în integralitate.

Pentru considerentele expuse, constatând că sentința recurată nu este afectată de nelegalitate, în temeiul dispozițiilor art. 496 Cod procedură civilă Înalta Curte va respinge recursul ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge recursul declarat de pârâtul Ministerul Sănătății împotriva sentinței nr. 3075 din 18 noiembrie 2015 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 25 iunie 2019.

Judecător,

G. Viziru

Judecător,

V. Filipescu

Judecător,

N.G. Ionaș

Magistrat-asistent,

G.R. Petre

Red. G.R.P. - 4ex.

Dosar fond nr. 5512/2/2014 - Curtea de Apel București

Jud. fond Learciu Stere